

Nogle have mange, Andre kun faa Sønner, bliver det altsaa en ekstra Beskatning, jeg kunde gjerne kalde det en Extra-Indkomstskat, der falder uforholdsmæssigt og uligeligt paa Befolkningen. Det underer mig, at man ikke har villet erkjende dette, at man ikke allerede har gjort Skridt til at have en saadan Ulighed; men at man skal vedblive dermed, finder jeg i højeste Grad urigtigt, og jeg vil derfor gjøre, hvad der staaer i min Magt, for ved enhver Leilighed, hvor jeg kan komme dertil, at raade Bod derpaa. Jeg indrømmer, at der ikke raades Bod derpaa ved mit Forslag, jeg har allerede sagt, at det er i Genhold til den hele Situation, at jeg har nøiedes med at stille Forslaget, som jeg har stillet det. Jeg haaber inidertid, at vi om ikke ret lang Tid skulle komme til en ganske anden Forhøielse af Soldatens Lønning end den, der hidtil har fundet Sted. Dette er min Grund, mine Herrer, og jeg vil nu ret indstændigt bede Dem om at vedtage mit Forslag. Jeg vil dog spørge, om 2 §. Tilleg om Dagen til Soldatens Lønning er anstændig — ja, tag mig det ikke ilde op, at jeg siger det — naar man overhovedet vil give ham Noget? Er det anstændigt sammenholdt med den hele Dyrhed? Jeg synes det ikke, og jeg havde nær sagt, at selv mit Forslag ikke er frit for at være lidt lurvet. Derfor vil jeg indstændigt bede Dem om dog at gaee ind paa mit Forslag, 4 §. om Dagen er 20 §. hver 5te Dag — vi vide jo, at Soldaten faar sin Lønning udbetalt hver 5te Dag — men for 20 §. kan der dog kjøbes adskillige Ting. Ja, de Herrer kunne sige, at det kan der ogsaa for 10 §., men man kunde da blive saaledes ved, ligesom Manden, der sagde: Naar Hesten kan trække den Lørv, kan den ogsaa trække den, og saaledes blev han ved, indtil den blev fuldstændig overløstet. 4 §. om Tilleg til, hvad Soldaten har, er for at jeg skal bruge saa mildt et Udtryk som muligt, saa tarveligt, som vel tænkes kan, og det skulde derfor undre mig, om en eneste af de Herrer vilde modsætte sig det, saa meget mere, som jeg endnu ikke har hørt, at den ærede Finantsminister har Noget derimod. (Finantsministeren: Jo!) Ja, det gjør mig ondt, at jeg nu hører, at den ærede Minister er imod det; men jeg kunde da ogsaa ønske at høre Grunde derfor. Med Grunde er man idag saa sparsom, og det er mig et Fingerpeg paa, at man ikke rigtigt har Grunde. Man har sat sig for, at de andre Embedsmænd, om hvem der er Tale — nei, om Forlæbelse, jeg kan ikke sige de andre Embedsmænd, thi Soldaterne ere jo ikke Embedsmænd (Ankjær: Hør!) — men at Embedsmændene skulle have 10 Procent, og derfor skal Soldaten ogsaa have 10 pSt. Der blev sagt Hør af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds (Ankjær), hvilket rimeligvis skulde betyde, at man ikke skulde sammenligne Soldaterne med Embedsmænd. Godt! det gaar jeg ind paa; men følgende maa man ogsaa gaa ind paa, at vi, fordi vi

ikke give Embedsmændene Mere end 10 pSt., godt kunne give Soldaten 20 pSt., thi vi maa dog Alle være enige om, at hvor sparsomme Lønningerne for Embedsmændene end maatte være, ere de dog ikke saa sparsomme som Soldatens Lønning. Jeg skal som sagt indstændigt anbefale Thinget at vedtage mit Forslag, uagtet begge Ministrene have modsat sig det. Naar det høie Folkething vedtager det, allerhøjest enstemmigt, — det haaber jeg, indtil jeg ser det Modfatte — gad jeg nok set den Minister, der vilde modsætte sig Bevillingsmagtens Myndighed i saa Henseende. At Ministrene sige Nei i Diebliffet, kan være i Samraad med de 6 Herrer, der have stillet Forslaget; men det kan ikke være bindende for Thinget; vi staa frit i vor Bevillingsmyndighed, og jeg har den Tro til de 6 Herrer og til de 2 eller 3 Ministre, — thi den ærede Marineminister berøres jo ogsaa heraf — at de, naar de se Enstemmighed her fra Thingets Side, ville have Høisind nok til at gaa ind paa Forslaget. Jeg vilde i det Mindste anse det for et mere korrekt Høisind end det, vi igaar hørte fremhøvet af den ærede Krigsminister, at der var viist af Aarhus Byraad i det af ham omtalte Tilfælde. Uagtet jeg altsaa hører Ministeren modsætte sig Forslaget, kan jeg ikke opgve Haabet, men maa vedblive at fastholde det og afvente, hvad der fra anden Side kan fremkomme derimod. Hvis der ikke kommer andre eller stærkere Grunde end hidtil, skal jeg fastholde Forslaget paa det Varmeste. Kommer der andre Grunde, skal jeg vide at tage dem under Overveielse, og ere de saa vægtige, at jeg maa finde, at mit Forslag derved bliver overløst, er det en anden Sag; men de Grunde, jeg hidtil har hørt, have aldeles ingen Vægt eller Betydning, og i Genhold til dem kan jeg paa ingen Maade stille mig paa noget andet Standpunkt end det, jeg hidtil har indtaget.

Finantsministeren: Det ærede Medlem maa have overhørt, at jeg udtrykkelig bemærkede, at de Spørgsmaal, hvorom han har talt, laa udenfor det Looforslag, som jeg i sin Tid havde den Ære at indbringe, og henviste ham særlig til begge mine Kolleger med Hensyn til dette Spørgsmaals Forhandling. Det ærede Medlem vil ikke være i Tvivl om, at hvad der i saa Henseende er udtalt mod hans Forslag fra mine Kolleger, er udtalt i Genhold til en Forhandling, der har fundet Sted imellem os.

Scavenius: Hidtil har det været Skif og Brug, naar Finantsudvalget har afleveret sin Betænkning og stillet sine Vædringsforslag, og der dertil fremkommer Vædringsforslag fra anden Side, det være fra Medlemmer af Thinget eller fra Ministre, at disse Vædringsforslag forhandles i Finantsudvalget. Dette er, skjøndt der har været tilstræffelig Tid dertil, ikke fæet denne